

medtoges under Afløsningen, jfr. f. Eks. Ministerialtidende B. for 1890 Side 1114, skønner man heller ikke, at der vil kunne være noget til Hinder for, at dette sker i Fremtiden.

Om den Kapellaner pro loco og personelle Kapellaner tilkommende Offerdag bemærke Motiverne, at de paagældende ifølge Lovens vel have en Ret til at nyde en saadan, men at der ikke er givet dem nogen Ret til at erholde Offer ved Lovens Evang, og at det derfor maa anses for en frivillig Sag for enhver, om man vil yde dem noget, og hvad man vil yde dem. Det forekommer Flertallet, at naar Offerdagen er tillagt de paagældende som en Ret, maa det ogsaa være en Pligt for Menigheden at ofre til dem, hvad da ogsaa Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet har udtalt i mangfoldige Skrivelser, saasom af 30te April 1846, 25de November 1863, 22de August 1870. Men det kan da næppe anses for en given Sag, at Offeret ikke skulde kunne inddrives ved Lovens Evang ad sædvanlig retslig Vej. Dette vides heller ikke tidligere at være blevet bestridt af Ministeriet, om man end har fundet det rigtigt ikke ligefrem at give de paagældende Anvisning paa denne Fremgangsmaade jfr. Ministeriets Skrivelse af 4de Februar 1878. Men under alle Omstændigheder finder Flertallet, at naar man i øvrigt vil stride til en Afløsning, bør ogsaa de nævnte Kapellaners Ret til Offerdage medtages under Afløsningen, da ganske de samme Grunde, som kunne anføres for Høstidsofferets Afløsning, tale derfor.

Hvad de øvrige ovenfor under Nr. 2—7 anførte Differenspunkter angaar, skal Flertallet bemærke, at det ganske vist maa indrømmes, at Afløsningen i høj Grad vil fremsthyndes, naar man tillige giver de offerberettigede en Ret til at fordrø den iderksat og derhos begrænser Lovens Gyldighed til 5 Aar. Det er imidlertid et Spørgsmaal, om man ikke, hvis man antager, at Forholdene kræve en saadan Fremsthyndelse af Afløsningen, vilde gøre rettere i at paahyde en Tvangsafløsning, hvorved det vilde opnaas, at man affrører Muligheden for den

Misstemning mellem Parterne, der let kan opstaa, naar Præst og Skolelærere forlange Afløsning mod Sognebeboernes Distte. Flertallet for sit Vedkommende finder ikke, at der for Tiden er Forhold til Stede, som kræve, at Sagen saaledes fremsthyndes; skulde der senere vise sig saadanne, er der jo ikke noget til Hinder for, at man paahyder en Tvangsafløsning.

Flertallet kan ikke gaa ind paa, at Afløsningssummen, naar mindelig Overenskomst ikke opnaas, skal fastsættes til det tiaarige Gennemsnitsbeløb, forhøjet med en Tiendedel, og lige saa lidt kan man finde det tilraadeligt at bemyndige Ministeriet til under særlige Omstændigheder at bestemme en tiaarig Revision af Afløsningsforretningen. Naar Afløsningssummen sættes efter et tiaarigt Gennemsnit, er der sikkert vist al den Villighed mod de offerberettigede, som der ved Afløsningen af saadanne uvikse Indtægter kan forlanges, og skal der være Spørgsmaal om en tiaarig Revision af Afløsningsforretningerne, maatte Reglen derom formentlig være almindelig og ikke indskrænket til enkelte Tilfælde efter Ministeriets Skøn, da det umuligt paa Forhaand kan vides, hvorledes Befolkningsforholdene i Tidens Løb ville stille sig i de forskellige Sogne.

Flertallet finder det ikke rigtigt at lade de kommunale Myndigheder for de her omhandlede Dødsers Vedkommende holde Afregning mellem Sognebaandsløbere og de Præster og Kirkebetjente, til hvem de have sluttet sig, og mener derfor at burde blive staaende ved de Bestemmelser om Offer og Accidenser af Sognebaandsløbere, der i Samlingen 1893—94 vedtoges af Tinget efter Ministerens eget Forslag.

Man foreslaar altsaa Landstinget at vedtage Forslaget i samme Skikkelse som i Samlingen 1893—94, alene med den Forskel, at det Tiaar, der nu bliver at lægge til Grund ved Afløsningssummens fastsættelse i Mangel af mindelig Overenskomst, bliver Tiaaret 1886—95.

Mindretallet (Bjerre, S. N. Hansen og Raben) skal tillade sig følgende Bemærkninger: